

39.

Kari Christillistä ja Sengellistä

Wirttä,

Kaikkille Kristi. Weljille ja Sisarille rakkaart
ylöskehoitureri Sielustans murhetta yltä-
mään, oikian katumuren ja Uskon järjestyresä.

Jotka, Jumalan Armon ja Pyhän Sengen johdatta-
misen kautta, Serämisens jälkeen synnin suruttomu-
den unesta, ja huonellisen työnsä tekemisen alla, ajas-
turisansa on kokoonpannut, ja sitten suustans muils-
da ylöskirjoita, ojendaa ja prändätä andanut,

Johan Erikin Poika.

Paimion Pitäjässä ja Rasvolan Kylässä, Wuonna 1764.

Se Ensimmäinen Wirsi,
Katumuresta.

Weis. kuin: Ah! Serrä älä wihases ic.

1. **F**ost' johtu syndi mielehen joit on mull
monda aivan, Joill tiedän päället
tuottaneen, Jäisen kuollon waiwan:
Niin murhe täyttä sydännen, Ja karwar jous-
tu tunnollen Entinen elämäni.

2. Woi kuiteng kungan pakenen? Tainkaltaisesa
tuskas; Keneldä apuu hakenen? Sill omatundo
raskaast Mun soimaa synnis saastaisex, Helwetin
waiwan ansainex; Ah! armahd' Jumal' wielä.

3. Jos katson täsi eteeni, Niin äkkään turmel-
luren, ja tiedän ett' on helwetti Duomittu rangai-
sturen, Jong tiedän synnill ansaineen, Ja kuollon
kourin joutuneen Sen ruman synnin kautta.

4. Jos kiännyn taani katsomaan, Mun endist
elämäni; Niin murhell kowall hawait' saan Uin
suuri synderäni, Kuin tehdes maistuit makiar, Nyt
muutuit sapeex katkerax; Woi kuka päästää niistä.

5. Jos

5. Jos katson sivull puolellan, Mull apuu ha-
keisani; Nijn näen myöskin olevan Perfelen
wietteliäni; Jong yllätyksen ottanut Mä olen, ja
nijn tuottanut Isellen tämän tuffan.

6. Jos katson ylös taimaseen, Mun Jumalani
puoleen: Händ' vastan tiedän rikkoneen, Jost sy-
dämen nyt kuolee. Ah! raukka, ettän wihoitin Py-
hän wanhurfskan Duomarin, Ja hwan tekiani.

7. Kuitengin tiedän vielä mull Yhden, jong'
puoleen riennän! O Jesu! tygös itku suul Tulen
ja armoo kerjän: Sull tunnustan kaikk rikoren,
Sä tulit wälímieheyn Minun ja Jumalani.

8. Sä kuolit ristin hirsipuus Mun lunastureye-
ni, Ja sengin teet ett' walo uus Jo loistaa silmi-
säni, Jong kautta waaran hawaitsen, Ja myös-
kin Armon istuimen, Beresös uskon kautta.

9. O Isä armost, andex ann', Mun syndin suuret
sangen, Joill' olen sinun wihoittan; Siin toivos
etees langen, Ettäs ne andex annat mull, Ja älä
kanssan oikeull Käy, Poikas pinnan tähden.

10. O Pyhä Hengi lohdata Mun suruist sy-
dändäni, Ja pelkoos aina taimuta, Paranna Elä-
mäni: Sill oma työ ja apu myös, On turha Hen-
gellises työs, Sentähden apuu kerjän.

11. Nyt kiitos olkon Jumalall, Hän rukouren
kuuli: Mlistys Herrall forkiall Kuin hädäs auren
tuli. Hän synnin tundoon minun toi, Armon ja
lohduturen soi Jost woiton wirttä laulan.

Se Toinen Birsi.

Uskon Tilasta.

Weis. Kuin: O! Jesu Christe sä autuden ic.

O Jesu mua opeta rukoileman Täll wijmeisell
mailman lopull, Kost' ajaat sun tulollas lo-
petetan; O! Jesu myös aina mull saapuill. Mä
olen

olen kyllä syndinen voimaton, Tee Jesu mull
niinkuin teit miehell muinen, Kuin halwattun
vuotella makais.

2. Hän sydämmest halaisi synnist päästä, Ja
anderi andamust toivoi; Ei huollut niin paljo
hän ruumins säästää. Eik suuttun tain mailman
wainvoin. Mutt Jesus, joild' sairaaat kaikk' awun
saawat, Hän paranni sielun ja ruumin haawat;
Ah katsoo kuinga laupias hän ombi.

3. Hän holhoo niit' kuin hänen tyköns käyvät
Ja syndejäns katurwat kaikki; Hän teke ett' ar-
mon he käsittäwät, Myös elämät pitämän rait-
tist. Näin Jesus heild synnit kaikk' pojes kanda,
Ja Hengensä Pyhän heill' stiaan andaa, Kuin
hallitsee heitä täs elos.

4. Ah katsele Jesu myös minun puoleen, Sä
syndit ennenkin autit, Kuin tulit ja sielustans
pidit huolen, Niit' taiman tiell' kähmähän saa-
tit; Mä kerjän suld' armoo, siis awuy riennä,
Sun laupiat kasvos mun puoleen käännä, Ja
kuuldele minua armost.

5. Ann' anderi syndin, jott' suuret owat Joit
olen tääll' tehnyt ain usiast, Ja paranna sieluni
haawat kowat, Mä rukoilin Jesu täst asiast,
Etts Isäs kanss sowitz minua tääl, Mun wel-
kan pois pyhi Sun kirjastas wiel, Ja armostas
tee mua wanhurstax.

6. Ah! puhdist mun sieluni werelläs nyt, Jost
Sinua rukoilin nöyräst; Ann' anderi armostas
syndini syyt, Joist olen kyll joutunut kähäp.
Wiel usko, toivoo ja rakkautta, Mä pyhdän
suld' Jesu, ja sydänd' uutta, Etts armostas an-
nat mull niitä.

7. Myös wahwist mun uskon O! Jesu jalo,
Ett ansios pääll turwaisin aina; Ja sytytä sy-
däm

dänneen henges walo, Sun armos ja woimas
mull laina, Ett rippuisin Autudes kijnni täällä,
Jongas minull ansaitsit ristin päällä, Kosk' Sie-
luni lunastit kallist.

8. Viel karsimään Jesus mun wahwistakon,
Kosk' kiusaus laayohon tulen; Ja uskoni wahwari
perustakon, Ett lapsi häld' ostettu olen; Ett olisin
uskosa karsiwäinen, Ja Jesuren awun pääll
luottawainen, Sill se paras neuwo mull ombi.

9. Mut' Jezu ett rakastan lähimmäistän, Häll hy-
wää, kuin itsellen, soisin; Ja sowinnoll kohtaisin
wihamiestän, Ett anderi andaa häll woisin Mut
mitästääll tehdän meild pikaisudes, Niist älä meit
rangais wanhurskaudes, Waan armostas nekin
ann' ander.

10. Nyt iloittat kanssani rakkat kaikki, Jott' uu-
desta syndyneet olet, Jo Jesus nyt minungin sisher
laitti, Hän herättä synnisa kuolleet; Jong edest
händ' sydämest mahdan kijtät, Ett lambaitans kait-
see, heist murhett pitää, Ja pelastaa syngiäst korwest.

11. Siis Jumalat palwella mahdamme tääll,
Händ' sydämest kijtät myös sängen; Ja usko-
sa katsella Jesuren pääll, Ehk' heikot tääll usiast
küll langem: Hän meillen on mieluinen woimaa
tuomaan, Sill' sitä kuin hywä on aikoin saa-
maan, Juur kangiät ja hitaat küll ollan.

12. Me aamulla unesta häräwäiset, Koht rukoki-
la mahdamme muistaa, Ett olisim päiwän taas
seisowaiset, Ja wihollist woisim pois suistaa: Sill
mailma wihaa, ja perkel kokee, Kosk' meidän tääll
horjuwar heikox näkee, Sentähden ol' apuna Jezu.

13. Kosk' ehto wiel joutuu ja päiwä laskee, Niin
Jumalat mahdan myös kijtät, Ett' kaitis kuin
sieluu ja ruumist koskee, Hän isällist suruu meist
pitää. Ja aamull ett olemme rauhas maanneet,
Ja

Ja päiwänkin uuden hald' nähää saaneet, Jot
wirkam työt toimitta taidam.

14. Nyt siuna o Jesu mun käteni työ, Ja kaikk'
onnettomus poisestä; Jts waarat ja wahingot
takaisin lyö, Ann woiman sun armostas kestää,
Mutt olkon täs kuitengin tahtos sinun, Et
tarpeet kyll parahin arwat minun; Sentähden
sun halduus kaikk' annan.

15. Muut sieluni tarpeet mull anna Jumal,
Sit' kuin suld' pyhdän ja anon; Ja rawitse händä
sill pyhäll sanall: Jost Jesus meit neuwoo ja sa-
non: En' st etsikät Jumalan waldakundaa, Teill
maallista rikkaut Jumal andaa, Ja ruuminne
tarpeita kyllä.

16. O Jumala siuna myös Esiwaldaa, Ja Ru-
ningast suurta ja rakast; Pois poistamaan wää-
ryttä Isän maalda, Ett pelwotas eläisim wahwast.
Häll pitkää myös ikää ja onnee laina, Ett lewos
ja rauhasa eläm' aina, Ja Jumalisuus meisä
wahwist.

17. Mutt Jumalisuus on mus heikko wajaa,
Sitä minun tondon mull soimaa, Ja sielulda
lewongin poses ajaa, Niin ettei ol' uskolla woi-
maa: Mutt sieluni, luota sun Jesures pääll,
Hän edestäs käynyt on Golgathan mäel, Koss'
pinnan ja kuoleman kärsi.

18. Mun sydämmen kowutt' mä walitan wiel,
Ah etten waan pensäx langeis, Kuin minun
pois: egyptäis autuuden tiel! Ann' Jesu mull
Pyhä Henges: Kuin otais pois sydämmen
kivest kowast, Ja annais mull sydämen uuden
lihast, Niinkuins itse luwannut olet.

19. Mä olet mun sielun wiel murhellinen, Ja
saatat tääll itselles tustaa; Sill Jesus on syndi-
sill armollinen, Kuin katuu kaikk' syndins ja us-
ky,

Koo, Ett Jesureld' weri wuot' Krydimaasa, Ja edestäm Ristin pääll Golgathasa, Kats, sieluni, lunastust suurta.

20. Viel Jesus nyt rukoilee Isää taiwaas, Ja sydämeest rakas on totta: Kuin ristin pääll olesans waikias waiwas, Nijn wieläkin waari meist otta; Hän andexi andamust meille anoo, Ja sielun autnutta aina janoo, Kats' rakkautt' määrätöind' suurta!

21. Ah! älkäm siis ajatelko täs nijn, Ett' Isälä kowa on sydän, Meit lapsians kohtan, kuin rippua kynn', Min' Poikansa ansios pyhdäm Jesus Ewangellumis neuwoo meitä: Myös Isäkin rakastaa itse teitä, Ja Poikans teill awuren annoi.

22. Siis eläkäm Christuren uskosa tääll, Kuin meisi' paljo waiwaa on tähnyt, Ja meit' perilliseri taiwahan wiell, On pinnall ja kuolemall tehnyt; Ja wälttäkäm syndi kuin wetää meitä, Sen iäisen kuoleman kauhioi teitä, Toit usko toin sielu tääll käypi.

23. Näin hurstkasti eläkäm armon ajaas, Ett kunnias kuoleman hetkell, Engell' meidän sielum weis iloon taiwaas, Pois mailman pahalda retkeld; Min muistain ett taiwasa palkka on suur, Mutt' iäises itkus ain rangastus juur, Kuing' elämä ollut on täällä.

24. O Christitt'! sen päälle siis ajatus käänn', Ett tämän nyt elämän rahdus, Tääll toinen taikk toinen niist käsitetään; Ja tiedä siit ett' se on turhuus, Jos ruumistas holhot kuin kuolema on, Mutt' sielust et huoli kuin kuolematoin. O tyhmyttä sokeutt' suurta.

25. Viel' rakkaasti Christityt neuwon teitä, Kuin kuolleen uskon pääll luotat', Ett' rukoilett' Jesust' kuin autta meitä, Ja Pyhällä Hengeläns

läns tuotta, Meill' uskon, joll' elo on Jesuresta,
Ja lahjat muut suuret sili' totudesa, Kuin wal-
mis on ottamaan vastaan.

26. Täs usko ja toivo ja rakkauz wiell' On
Taitwasta suurimmat lahjat, Ja kärsimys Je-
suren askelden tiell; Kuin uudesta syndyneet saa-
wat. Siis älkämme katsoko muiden päälle, Sill'
meill' esimerkki on Jesus täällä, Kuing elämät
käyttämän pitä.

27. Mut' Jesu! ett' uskosa loppuun asti, Näin
kijnni juur rippuissim wahwast; Ja tuskisa seis-
maan kärsiwästi, Meit wahwista Jesu ain tai-
wast, Kost' Sanas nyt saarnatan ymbär' maa-
ta, Waikk' moni on pahempi pakanata, Meit
syndisi armahd O Jumal.

28. Sun Hengelläs walais myds opettajam,
Ett' Wirkansa wiriäst tekisit; Ja lambaitans har-
tasti kaitisit ain, Heit' hedelmällisey' näkisit,
Ja, ettäs niit' eloos ain' lähetaisit. Kuin sielujä
autuuteen käätyr saisit, Ja taitwan tiell' kää-
mään heit neuwois.

29. Ah tule nyt tyköni Jää, Poika, Ja asu
ain' sydämmesäni! Ah tule nyt tule sä Hengi-
woipa, Ja sytytä halamiseni, Min' sinua suuresti
rakastamaan, Ja uskon kautt' sinulda kaikki saa-
maan, Ja rukous minusa kehoit.

30. O autuast sieluu ja ihmisen last', Jofas,
Kolminaisuus, it' asut! O autuast ihmist täs
syndises maas, Kuin Taitwasta Hengen on saa-
nut, Joka hänen hengens kanss' todistapi, Ett'
autuan ilon hän armost saapi, Ja Jesureld'
frununkin kaunin.

31. Kost' aikas O! Jesu! on tänne tulla, Sun
omias ottaman täällä, Mut' silloin ett' mahdaisim
walmis olla, Ja kuulla sit' suloisia äändä, Joll'
oikia

oikiall puoll' seisowat wirwotetan, Nyt tulkat
te sisälle walbakundaan, Kuin walmistet teille
on ennen.

32. O sitä suurt' iloo kuin siellä kuuluu, Kost'
pääsemme näkemään näitä; Sitt' ijaista suloišta
riemut humuu, Ja karitsan omia häitä. Siel'
woitorit weisa juur iloisanja, Mun sieluni ylkäns
Jesuxen kanssa, Ja kiitost hält' ijaiti laulaa.

33. Mä Karitsan häihijn kutsut' olen, Koll'
aika sit' pian jo joutuu: Mä riemusta rauken
Kost' sinne tulen, En taida mä olla siell' outo:
Kost' Jesus mun suloinen ylkämiehen, Mun
kädestä talutta sisäll' wijmein, Ja kruunulla
kruunaa mun pääni.

34. O armo työt hywää kuin Jesu mull' teit,
En sinua kiitä niin taida: Was' minä tä'n äskön
nyt suurexi näin, Ja tarpelliseri mull' aiwan;
Ett' s welkani werelläs mayan olet, Jong kaut'
tä mä waldän kaik' pirun nuolet, Kost' usko-
sa ripun sus kinni.

35. Mä kiitän siis mielestä nöyrimmästä, Ett' s
olet tain autuun mull' ansain'; Ja olistän sinua
sydämmestä: Ann' Jesu sun Henges mun kans-
san, Kuin rukoilis' kiitäs minus sinuu, Ett' s
lahjoillas siunannut olet minun. Viel' tules
waist anon myös armo.

36. Jo lovetan weisun sill' langeis äänen, Ja
kattaa tiet kulkemaan lähden; Ah rukoilkat Je-
sus kaik' jälken jäänet, Ett' tundiitt' syndinne
nähdän. Nur' Jesu mu armosas pösymähän, Ja
muita sun Hengelläs siihen myös käänn', Sun
kunniages ijaiti! Amen.